



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

De beneficijs diuinis, quæ in commune considerata, mouent ad
compunctionem. Cap. 21.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

de, & require me, vt saluam facias ab innumereabilibus hostibus animam tuam. Tempus breue est: ne patiaris transire dies istos paucos, quos ad negotiandum, assignauit tibi; vt acquiras bona mercatura, æternas diuitias regni mei. Si audieris me monentem, & inuitatem, ego ero valde liberalis, & misericors: & quicquid perdidisti, tot diebus, quibus offendisti me, reparabis superueniente gratia, & liberalitate mea. Hæc sit, fili charissime, sapientia tua: hæc sit prudentia tua: caue ne nimis proteruè prouoces me ad iram, & abutaris infinita patientia mea, sicut stulti multi fecerunt, quos nunc torquet Inferni flamma. Sequere consilia filiorum meorum, qui tremunt ad sermones meos & præueniunt mansuetissimo corde faciem meam: & ego mittam tibi largum imbrem misericordie, & implebo dulcissima consolatione fatigata viscera tua.

De beneficijs diuinis quæ in commune considerata mouent ad compunctionem.

CAP. XXI.

COR tuum, fili, nimis durum est. Cū enim nocte & die non cesses acci-

C **o** pere

pere noua beneficia mea, quibus uiuis, & à malis plurimis præseruaris, mirabile videtur, quod in tantas, & tam enormes legis meæ præuaricationes incurras. Cæli obstupescunt super cæcitate, & ingratitude tua, quæ homine Christiano indignissima est. nam, vt taceam naturalia bona, quæ non posses habere sine me, certè supernaturalia beneficia, quæ tibi feci, vt per meam fidem catholicam credis deberent tantum saltem mouere te, quantum ordinaria beneficia animalia fera mouent. Mirum est enim, quod ursi, & leones mansuescant victi à benefactoribus suis, & obediant eis, vt catelli enutriti ad delicias, & tu, qui rationis vsum accepisti, & luce diuina illustratus es, nolis mihi summo benefactori tuo cedere, & cõuerti ad me. Nonne considerabis, quid ego fecerim pro te, quasi colonus in terra aliena, quæ spinas & tribulos germinauit mihi, vt vincatur feritas tua? Quò fugis, fili Adæ, quò fugis à clementissimo Deo, Salvatore, & custode tuo? Vellem certè, vt saltem requireres faciem meam, sicut canes requirunt facies dominorum suorum, à quibus modicum panem acceperunt. Immo minora peto à te, fili, si fortè hac suauitate mea commoueantur viscera tua. Ca-

nes

nes quippe acceptis multis ictibus, & vulneribus, non resistunt dominis suis, sed timent, & (si possint) recedunt quousque quiescat ira illorum. Statim verò ac vident faciem dominorum lætam, exultant, & ludunt coram eis sperantes modicam buccellam panis. Tu verò, fili nimis dure, non solum irasceris contra me, si te exerceam laboribus, & afflictionibus, sed etiã insurgis aduersus me, quando dulcissimo corde, & læto vultu confero tibi magna beneficia. Quid est hoc? Usquequò proteruus & ingratus eris, & perseuerabis in statu damnationis factus non tantum inimicus meus, verum & inimicus anime tuæ? Quiesce iam, fili charissime, ab hac dementia tua, & intima gratitudine memor esto bonitatis, & misericordiæ meæ, qua saxa mollirentur. Et considerans te omnia perdidisse, neque semel respirare posse, sine infinita potentia, & largitate mea, dic intra te: Ego peregrè profectus sum, & omnia perdididi, quia offendi benignissimum Dominum, Deum, Redemptorem, & Patrem meum. Reuertar ergo ad domum eius, & fuis lachrymis prosternam me coram eo, vt induat nudum, illuminet cæcum, erudiat ignorantem, pascat esurientem & subueniat creaturæ.

misertimæ, quæ insipienter recessit ab eo. Si feceris hæc, fili charissime, ego occurram tibi suspiranti ad me, creabo in te cor mundum, & spiritum rectum innovabo in visceribus tuis. Et ædificabo tibi domum fidelem absque tributo in sancta ciuitate mea, vt læteris in æternum cum nobilissimis ciuibus, & fortissimis victoribus meis, qui venerunt de tribulatione magna, & dealbauerunt stolas suas in sanguine purissimo Agni Dei. Hæc cogita, fili, atque recogita, & sine cor tuam moueri ad compunctionem cantans atque commemorans cum intima gratitudine innumerabilia beneficia mea.

De consideratione mysterij Incarnationis.

CAP. XXII

VOlo, fili charissime, qui dereliquisti me, vt iudicio contendas mecum, si fortè beneficia, quæ tibi contuli, talia nō sint, quæ lapides durissimos emollire possint. Taceo nunc naturalia bona, quæ deberent impellere vehementer cor tuū ad requirendam amicitiam meam: volo potius ad beneficia supernaturalia,

&